

Pjesme

MAJA KUŠENIĆ GJEREK

Evino eho

Zatreperilo je,
Govorila sam ti
Ne idi Adame,
Oči su ti ohole,
Ne poznaju puteve.

Što ti znaš o vatri u krznu lisice,
Što tebi znači krik
U jantarnom grlu ptice
I koje je nebo zauvijek
Iskonska mati dobrotivih čuda,
Iza kakvog se osmijeha
Skriva skliski nož uhode

I riječi koje treba predati
Što će značiti
Kad ti tijelo oblože lobode,
A tekući dragulj razlije se iz pogleda.

Govorila sam ti-
Živi danas, kraljeviću,
Pusti prste u moje kose,
Nešto čega ćeš se sjetiti
Kad te anđeli podignu nad oblake,
Kad ti oduzmu mač i korake
I vjenčaju te sa svjetlosti,

Nagog kad te gurnu u novo postojanje,
Imat ćeš nešto-
Kao lopoč na mirnoj vodi,
Iznutra,
Moje bijelo srce,

Zatreperilo je

(U vječnosti vremena,,u ljiljanu trena,
Moje ime je Svatko, ne samo Ewa,
A gorka je tek jabuka zelena,
Kao smaragdno oko u lišću što pjeva)

Dragi neprijatelji

Sve su pokušali, sve što su mogli,
Svojim crnim ticalima
I trozubima komadali mi ime,
Opkolili me nevidljivom žicom,
Prodirali kao čavli kroz plašt intime,
Tražili moje srce na zemljopisnoj
Karti i u zamišljeno mjesto
Ubadali tanke igle.

Govorili da sam nitko,
Govorili da sam svatko,
Da sam iz svjetla, da sam iz tmine,
Činili tako mnogo da spoznaju me,
Gazeći me u mislima,
Pretvarajući u nigdine,
Sanjali me u plamenu,
Pod vodom, punu tišine.

Sve su pokušali i tako trošeći se
Sve su mi dali,
Sve što su imali od snage i Sudbine,
Baveći se sa mnom
Postali sjenke,
Posude od isušene gline.

Bumerang je pao u njih
Kao odsječeno krilo
Odsanjane ptice,
Proživjeli su moje oseke i plime,

A nikada me nisu vidjeli,
Ni mene, ni moje
Zaboravljeno lice,
Ti dragi, grubi, drugi.
Bez njih nikad ne bih saznala
Koliko sam jake suštine.

Tako počinje ljubav

mom voljenom Zvoni

Prvo sam vidjela da ništa ne vidim,
Zatim nešto nalik osmijehu
I prepoznala glas koji hrska lješnjake,
Jedan je prst gotovo doticao moju ruku,
Nebo je spokojno nosilo svoje oblake.

Rekao si nešto, rekla sam nešto,
Duše su se dotakle i stresle
Kao mokre mačke na kiši i pobjegle,
Sjetila sam se da je u zraku
Mirisalo vrijeme na krzno i očnjake
Ili možda šlag i zrele trešnje.

Tako,
Pomislila sam, tako nešto počinje,
Rečenica, priča, život, sjećanje,
Plus i minus rastoje se,
Otope u zlatnoj igri
Sunca, koje uvijek ispunjava
Svoje obećanje da će izaći svakoga jutra
I kao deva proći kroz ušicu na igli.

Tako nešto zacjeljuje,
Posječeno drvo, koža, ošit, rana,
Prvo u bljesku, a zatim polako,
Kao usna koja utiskuje vječnost u usnu,
Kao zagrljaj dvaju tijela u staklu bokova,
Prije nego duše, kao ruže,
Prsnu crveno i iznenada.

Tako nastaje to čudo, ljubav,
Kao Božji osmijeh, samo tako,
Kao iskra što iskru
Dotiče u prstu,
Izmučenom od nježnih bolova,
I besmrtno i sretno,
Kao pjesma, kao nada